

Missionsfesten i Brødremenighedens Danske Mission søndag den 21.5. 2017

”Beder I faderen om noget i mit navn, skal han give jer det.”

At bede i Jesu navn er ikke bare et tomt mantra, det er at bede i troen på at Gud hjælper. Navnet Jesus betyder jo: Gud hjælper. Og at bede i dette navn vil kort og godt sige at bede i tillid til at Gud hjælper og griber ind.

Han ikke alene hører vores bøn, men han gør brug af vores bøn og forbøn.

I dag ved denne missionskonference er der særlig én bøn, som der kan være grund til at minde om. I Lukasevangeliet kap 10 – lige inden Jesus sender de 72 disciple ud to og to som missionærer til alle de byer og steder, som han selv agtede at besøge, der siger han til dem: ”Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.”

Bed høstens herre! Teksten er bl.a. kendt fra ordinationer. Her lyder det ved intimationen – det som læses op fra prædikestolen, og hvor den nye præst bliver præsenteret: ”Vor Herre Jesus har selv sagt: ”Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst” – og så fortsætter man i øvrigt med denne bøn: ”Lad os alle bede! Vi takker dig Herre, vor Gud, himmelske Fader, fordi du, vor synd og uværdighed til trods, har ladet dit ord forkynde i din kirke, og vi beder dig, at vore prædikanter altid må prædike dit evangelium ret, til din ære og vor salighed. Amen”

Men bad vi da her Gud om at sende arbejdere til sin høst? Nej, her beder vi faktisk alene om, at vore prædikanter altid må prædike evangeliet ret – til Guds ære og til vor salighed.

Men hvorfor beder vi ikke Gud om at sende arbejdere ud til sin høst? Det er da mærkeligt, når nu Jesus opfordrer til det, og man lige har fået det understreget.

Vi klager over, at der er mangel på teologistuderende, at mange menigheder mangler præster og missionærer, og at der er mange genopslag.

Men hvor lyder bønnen til Gud om at sende arbejdere ud til høsten?

Sidste år blev der sat et udvalgsarbejde i gang for at afhjælpe præstemanglen i Folkekirken.

Udvalget består af repræsentanter fra Landsforeningen af Menighedsråd, Kirkeministeriet, landets biskopper, Provsteforeningen og Præsteforeningen.

I den forbindelse udarbejdede Præsteforeningen 10 bud, som iflg foreningens mening skal kunne afhjælpe præstemanglen og få flere til at blive præster. De ti bud lyder:

Højere løn

Øget fokus på arbejdsmiljø

Øget fokus på samarbejde med menighedsråd

Fleksibel pligtig afgangsalder

Attraktivt at blive i embedet efter det fyldte 65. år

Tidssvarende tjenesteboliger

Etablering af fleksibel teologisk master

Etablering af netværk mellem studerende og præster

Folkekirkelig rekrutteringskampagne

Ledige skal have bedre mulighed for at tage på introduktionsbesøg i hele landet

Ti sikkert meget gode og fornuftige bud – men heller ikke her er der nogen bøn eller opfordring til at bede Gud om at sende flere arbejdere til sin høst?

Det er da tankevækkende, at hverken et ordinationsritual, eller en præsteforening tænker på at bønnen om at sende flere medarbejdere kunne være en mulighed.

Er det mon fordi vi ikke længere tror på bønnens magt og virkning?

Er det fordi vi for ofte er blevet skuffede? Eller er det fordi, vi synes det lyder for fromt? Tror vi ikke på, at Gud hører vores bøn eller har brug for den? Tænker vi, at han nok selv skal klare at sende de præster og missionærer ud, som han har brug for?

Men, hvorfor kunne han da ikke også bare klare det selv og uden vores bøn og medvirken? Hvad skal han i grunden med vores bøn?

Det er måske det største mysterium, som ligger i bønnen og i Jesu gentagne opfordring til at bede. Nemlig at Gud tilsyneladende i høj grad har brug for vores bøn.

Når Jesus opfordrer os til at bede er det et udtryk for, at Gud hverken kan eller vil handle hen over hovedet på os. Han har brug for os, ja, hans kærlighed betinger vores medvirken. Ikke først og fremmest gennem vore evner, vore kræfter, dygtighed, tro – men gennem bønnen.

Vores bøn er som fine tråde, der spændes ud mellem Gud og os. Eller mellem Gud og dem, som vi beder for. Disse tynde tråde bruger Gud til at sende sin hjælp og sin velsignelse. De ser ikke ud af noget, disse tråde, de er tilsyneladende tynde, svage og usikre – men de er stærke nok til at de kan bære engle, og til at Gud kan bruge dem til at sende sin velsignelse, kraft og hjælp.

Den gamle biskop Monrad skriver i sin bog: *Fra bønnens verden*: ”Tror du at Guds (hans) kærlighed trænger til at blødgøres ved dine forbønner? Eller at hans visdom trænger til dine råd? Nej, men jeg ved, at lige som Gud har indrettet det så på jorden, at vi trænge den ene til den anden, for at vi gensidig skulle forsøde hinanden livet, således har han fastsat det som en betingelse for den rigelige udgydelse af sin velsignelse, at vi bede den ene for den anden.”

Bønnen er en betingelse. Gud ønsker og forlanger vores medvirken. Han bruger vores bøn og forbøn til at sende sin hjælp og velsignelse over os og over dem, som vi beder for.

I skal altid bede og aldrig blive trætte – siger Jesus et andet sted til sine disciple. Gud lader sig bevæge af bøn.

Det er som når et spædbarn græder og klager eller beder far og mor om noget. Så hører de det og hjælper. Hvis barnet er tavst, så er barnet jo nok ikke sultent og bleen behøver ikke at blive skiftet. Først når det klynker, græder eller skrider – så handler forældrene.

”Suk kun til Gud af hjertens grund, så rører du hans hjerte”, sang vi i salmen inden prædikenen. Gud hører vores suk og handler, når vi beder. Der sker med andre ord noget, hver gang vi beder. Her rejser sig så et andet og uundgåeligt spørgsmål, nemlig: Hvad så når vi ikke oplever, at Gud hører vores bøn? Når der tilsyneladende ikke sker noget. Eller når vi slet ikke får, hvad vi beder om? Ja, når vi måske oplevede, at vi fik det stik modsatte?

Et sted i *Radiserne* fortæller Søren Bruun til Trine at han har gjort en teologisk opdagelse, nemlig at når han folder hænderne omvendt, så får han det modsatte af det, han beder om.

Men bønnen er trods alt ikke som en mønt, vi kommer i en automat. Det ved enhver som beder. Bønnen er ofte en kampplads, hvor vi kæmper både med Gud og med os selv – mellem Guds vilje og vores egen. Sådan som vi hørte det i Jakobs kamp i den gamle testamentlige læsning.

Kierkegaard skriver et sted, at den rette bedende kæmper med Gud og sejrer, derved at Gud sejrer i ham. Eller som det også er blevet sagt: Med vor egen vilje går vi ind i, og med Gud vilje går vi ud af bønnen.

Så til alle disse spørgsmål og erfaringer af meningsløshed eller manglende bønghørelse er der meget at sige. Eller rettere: her er vi på hellig grund, hvor vi nok i virkeligheden skal passe på med at sige for meget. Jobs venner forsøger i Jobs bog at forklare alle Jobs ulykker blandt andet ved at pege på, at Job nok har syndet – men de ender med eftertrykkeligt at blive sat på plads.

Vi skal derfor heller ikke forsøge at forklare Gud og Guds handlen, så hellere tage kampen op med Gud, som Job da også gør, og sådan som vi hørte det om Jakobs kamp. Her tager han livtag med Gud: "Jeg slipper dig ikke før du velsigner mig" – sagde han. Han kæmpede med Gud og sejrede – derved at Gud sejrede i ham.

Sådan må vi fastholde det som en del af vores tro: Gud hører vores bøn og kommer os til hjælp. Om ikke nu, så senere.

I Jeremias bog står der i kap 42, at profeten Jeremias af folket bliver anmodet om at bede til Gud om, at de kan få Guds vilje at vide. Profeten træder frem for Gud – og så står der: "10 dage senere kom Herrens ord til Jeremias." 10 dage går der m.a.o., hvor profeten ikke bestiller andet end at bede og faste. Så kom Herrens ord til ham. Noget lignende hedder det i Daniels bog kap 10, hvor Daniel ligeledes træder frem for Gud i bøn for at få åbenbaret Guds vilje. I 21 dage beder og faster han, uden at der sker noget. Men efter de 21 dage kommer Guds ord til Daniel: "Frygt ikke, Daniel, for fra den første dag du satte dig for at opnå indsigt og at ydmyge dig for din gud, er dine ord blevet hørt.."

Fra den første dag har Gud hørt bønnen, men af forskellige grunde går der disse dage inden Daniel får svar.

Og sådan må vi da også være indstillet når vi begynder at bede: vi må være indstillet på at være tålmodige, indstillet på at opfyldelsen af vore ønsker trækker ud, og at de måske også vil blive opfyldt på en anden måde eller at vi får et andet svar end vi havde tænkt os. Men at Gud hører vores bøn og virkelig ønsker at give os del i sin fred og glæde – det må vi ikke tvivle om. Det har vi Jesu ord og navn for.

"I skal få så jeres glæde kan være fuldkommen." – siger Jesus. Det er det, som Gud lover og ønsker for os, at vores glæde kan være fuldkommen.

Om ikke før, så siden.

Måske kan et sidste Kierkegaard-citat eller trøsteord være en forklaring på, hvorfor Guds gode vilje ikke sker dig lige nu:

"Den, som banker, for ham oplades. Og selv om det er så, at Gud ikke straks lukker op, så trøst dig! Tænk dig en ældre, der sad i sin stue og gjorde nogle tilberedelser til at glæde et barn, der skulle komme til en vis tid.

Men barnet kom for tidligt. Det bankede, men der blev ikke opladt. Og barnet kunne se, at der var nogen i stuen, thi der var lys. Altså høres jo barnets banken, og dog blev der ikke lukket op. Da blev barnet mistrøstigt.

Og hvorfor lukkedes der ikke op? Fordi tilberedelserne til glæden ikke var ganske færdige."

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud fader søn og Helligånd du som var er og bliver én sand treenig Gud højlovet fra første begyndelse så nu og altid og i al evighed